kui päiwa-tö löppetatud on, ja kuida isseärranis pühhapäiwa peawad. Naad wastasid, et middagi ei tea tehha! Se sönna teggi mo süddame kurwaks ja hakkasin mötlema, mis nönuga wöiksin nende hinged aidata. Siis tulli mo mele, et üks usfulik tuttaw naesterahwas mulle kord olli öölnud: „Söbr, kui mönnes kohhas näed, et Jummala sönna rahwal ei olle, siis tahhan hea melega Testamentisi anda, mis neile wöid jaggada!“ — Ma siis küssisin noorte meeste käest: kas teil on Testamentisi koddu, kust wahhest loete? — Ühhest suust kostsid: ei olle! — Noh wennad, wastasin siis, tean teile head nönu: kes kahhe kuga apostli Paulusse ramatu Ewesusse rahwale tahhab pähhä öppida, se saab mo käest Testamendi ramatu. — Sedda öeldes töstsin Testamendi käega ülles ja näitasin neile. Nemmad immetellesid ja römustasid ja kohhe ütlesid teine teise wastu: „minna tahhan öppida!“ kumni köik ses nönus ollid, et ma peale 50 nimme wöisin üllespanna.

Nönda teggin selle te-käimisse peal mitmes kohhas ja öppijate hulk läks ni sureks, et murres ollin, kust köigile Testamentisi sada. Agga wagga naesterahwas, kelle peale lootsin, andis, kui temmale sedda luggu räkisin, hea melega köik ramatud omma kulluga ja lubbas ka eddespiddi weel ses asjas neile, kes hopis waesed, abbiks olla. Ma tännasin selle hea eest Jummalat ja pallusin et ta omma sönna teeks wäggewaks, rahwa süddamed ja ellu nendada.



Kahhe ku pärrast läksin öppijaid jälle watama ja kulama mis naad öppinud. Ewesusse ramat olli neil peas, ja mitmel mönni teine ramat ka. Loetasin neid ja ütlesin siis, et mul nüüd ennam ei olle neile ramatuid anda, agga kas tahhaksid weel öppida? — Tahhame hea melega! wastasid köik, ja palju tullid weel jure, kes öppijate seltsi heitsid. — Ühhes küllas sündis, et kui rahwast kokku kutsusin, wannemaid innimessi tulli, agga noremaid ep olnud nähha. Et se olnud mulle römuks. Kus on teie lapsed? küssisin siis ja sain kuulda, et need Jummala sönnast ei pea luggu. Nomisin siis wannemaid ja tulletasin nende mele, et nemmad sünallused, kui noor suggu hukka läheb; ma pallusin, et omma perrele ja lastele wiiksid Testamentisi selle kaubaga, et naad Ewesusse rahwa ramatu peaksid pähhä öppima. Tuinus näitas wägga suur ollema, et ma ei jullenud lota, öppijate hulga siin sureks kaswama. Agga se ep olnud nönda. Peale sadda olli neid, kes mo jure tullid, omma nimmed öppijate kirja üllespannema,